

waren haast niet weer bij te krijgen. Alleen als iemand ze dan beademde wierpen ze onmiddellijk het masker af, sprongen op als geëlectriseerd en poogden met groote danspassen het tooneel der verschrikking te ontvluchten.

Doch, behoudens zulke incidenten, lieten mijne wandelende takken zich door niets in hun nirwana storen. Zelfs „la grande passion” liet ze koud. Ze legden eieren, voilà tout! Eenige meerdere levendigheid evenwel was er zelfs in dit stadium niet bij hen te bespeuren. Alleen ontwikkelden zij, waarschijnlijk onder invloed van het groote eiwitverlies, een waarlijk duivelschen karaktertrek. Het spijt mij, hier te moeten verklaren dat Dixippus zich niet ontzag, zijn kleinere rasgenooten aan te vallen en te verslinden. Al spoedig scharrelden er dan ook een paar gruwelijk verminkte invaliden door de flesch, één met een groot gat in zijn lichaam, een tweede met vijf in plaats van zes onderdanen. Tot mijn groote droefenis mocht ik slechts één dezer arme slachtoffers behouden. De eerste stierf na een smartelijk lijden van een paar dagen, de tweede scheen zich van de geheele zaak niets aan te trekken, misschien blij, dat hij nu in de toekomst een poot minder op te bergen zou hebben!

Wat stille waters toch diepe gronden kunnen hebben! Wie zou kannibalisme gezocht hebben bij de vreedzame, philosophische wandelende takken! Gelukkig echter is deze paganistische ondeugd de eenige vlek, die het karakter dezer interessante dieren ontsiert. Dat niemand er zich door late weerhouden, hen bij gelegenheid eens op te kweken. Want al zullen zij weinig afleiding schenken door merkwaardige gewoonten, bewegingen, enz.; wie de zorg van hunne opvoeding op zich neemt, zal een uiterst merkwaardig, verbluffend staaltje van mimicry onder oogen krijgen. En een dier, dat dit vermag te geven, is wel waard, dat een natuurliefhebber er wat tijd en moeite voor over heeft.

Amsterdam.

L. DORSMAN Cz.

SCHIERMONNIKOOG.

Dertien maanden, van half September tot half October heb ik op dit mooie eiland gewoond. Echt midden in de natuur, die je iedere dag weer wat anders, wat nieuws geeft, als je maar kijkt. Hoe meer je leert zien, hoe meer je ook vindt, en er is zoo heel veel interessants en moois. Zoo'n oneindige variatie, hier in een klein bestek samengebracht, wat z'n oorzaak vindt in de verschillende gesteldheid van den bodem. In het Noorden is het eiland met een breede strook duinen bezet, aan deze duinen sluit aan

de Zuidzijde op twee plaatsen een dijk aan, die een polder met veen- en kleigrond omvat. Buitendijks aanslibbing, vooral aan den Oostkant geworden tot een rijpe schor, terwijl het Noord-Oosten een kilometers lange zandvlakte is, waar zelden menschen komen; een prachtig terrein voor zeevogels van allerlei soort;

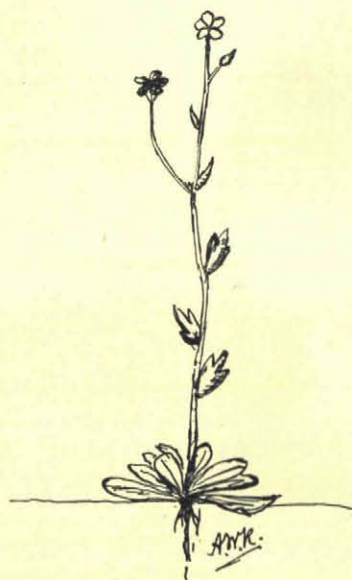
De duinen zijn in 't algemeen dicht begroeid. De donkergroene kruipwilg en de grijsgroene duindoorn zijn daar voornamelijk meester van het terrein. Vooral in de groote valleien, in de buurt van water, zijn die duindoorns zoo krachtig ontwikkeld en staan ze zoo dicht opeen, dat ze haast ondoordringbaar zijn. Probeer je 't, dan dringen zij zelf met hun scherpe stekels door kousen en broek in 't vleesch, en blijven daar vaak zitten. Soms heb ik ze wel weken lang in m'n beenen gehad, maar zweren gaat 't niet, dus kan het weinig kwaad. Tusschen die begroeide duinen loopt evenwel een rug van stuifduinen, de „witte duinen” geheeten, die zich blijkbaar voortdurend verplaatsen, tenminste boven op hunne toppen vond ik slootriet (*Phragmites communis*) daar was dus drassige grond geweest. Langzaam maar zeker trekken ze Zuidwaarts, maar aan hun Noordkant is weer een dichtbegroeide vallei.

De oranje gele bessen van de duindoorn worden door de eilanders hondenbessen genoemd. Waarom? 't Is mij niet bekend! Allerlei diernamen worden hier trouwens aan planten gegeven, de wilde aspergebessen (*Asparagus officinalis*) heeten muggenbeien. Zoo'n tak, met het fijne groen en de sierlijke oranjevruchten hangen de eilanders in hun huiskamer, dat verjaagt vliegen en muggen zeggen ze. De paarse orchis-soorten (*morio* en *maculata*) heeten koekoeksbloem, terwijl de *lychnis flos cuculi* theebloemen genoemd worden; konijnenbloemen zijn *lotus corniculatus*, beestenbloemen zijn *armeria elongata*. Een eigenaardige volksnaam is nog saffraan. Hiermee wordt bedoeld duizendguldenkruid, dat in de ziltige drasse duinpannen menigvuldig voorkomt, voornamelijk aan de Oostzijde van het eiland, waar bij storm het zeewater ver landwaarts inspoelt. Vroeger werden deze plantjes door de kinderen gezocht, aan bosjes gebonden en aan den apotheker verkocht. Blijkbaar hebben ze dus geneeskrachtige waarde. Bij zakken vol werd het geëxpedieerd. 't Is een frisch, blij gezicht, die helderroode sterretjes op 't bruiniggeel van den zandbodem, bij zonneschijn wijd uitgespreid om zooveel mogelijk de zon te genieten. Bij betrokken hemel en als 't donker gaat worden loop je ze licht voorbij, dan rolt de bloemkroon zich weer samen tot een licht rood puntje, ze gaan slapen. Van allebei de soorten *Erythraea centaurium* en *linariifolia* vond ik een enkel wit exemplaar. 't Is altijd zoo echt verrassend, als je zoo tusschen de oude bekenden doorloopt, voortdurend rondkijkend en herkenkend, in je zelf

als 't ware die bekenden groetend, en je staat dan op eens voor zoo'n uitzondering, een onbekende of een bijzondere kleur, dan is 't haast een schrik van verrassing. Een heerlijk gevoel geeft zoo'n ontdekking! Heel sterk had ik dat ook, toen ik op een middag door massa's gedoornd stalkruid liep en daar tusschen die prachtige schat van heerlijk roode bloemen op eens een krachtig wit exemplaar vond. Dienzelfden middag ontdekte ik ook voor 't eerst een duinhelling, waar het stalkruid ongedoornd was. Wat een verschil van karakter tusschen die twee broertjes: het venijnig stekend fiere spinosa en het mollig zachtharige repens! Ook de bloem van het kruipend stalkruid is minder mooi, de vlag kleiner, de kleur ook iets fletser. Daar zit meer spirit in het spinosa. Ik sprak straks van de ziltige duinpannen! Daaronder is er één geheel door duinen omgeven, die met een harde korst bedekt, toch haast geen vegetatie heeft: aan de randen duindoorn, een enkele orchis en wat duizendguldenkruid, maar verder is 't een bruine dorre vlek, heel verschillend van de rest van het eiland. Ik vermoed, dat de grond daar te veel zouten bevat, die de plantengroei tegenhouden. In die vallei loopend zie je alleen hier en daar magere plantjes vlak tegen den grond liggen met helderwitte sterbloemetjes aan de einden der lijnvormige stengels, alleen het bloempje eigenlijk valt op. Het is het knoepig vetmuur (*Sagina nodosa*). Een dergelijk wit sterretje, iets grooter en een klein tikje rose aangelopen is het *Spergularia salina*, dat ook in een zoute drassige omgeving groeit.

Tegelijk wil ik nu even nog twee van die kleine witte sterretjes memoreeren, nl. de spurrie, die je evenwel niet in de duinen, maar binnendijs op de klei vindt. Het is eigenaardig om den varieerenden stand van den stengel. De knopjes hangen slapgebogen naar beneden, bij bloei staat het bloempje flink rechtop, terwijl na den bloeitijd de zaadstengel grillig-hoekig schuin naar beneden gestrekt is. Tenslotte het eerste bloempje, dat werkelijk massenweise bloeit! Heele duintoppen zijn in 't vroege voorjaar bedekt met het drievingerige steenbreek (*Saxifraga tridactylitis*). In het vroege voorjaar, zei ik, maar dat is eigenlijk heelemaal niet vroeg. 't Is haast niet te gelooven, wat een invloed de zee blijkbaar heeft. Ik heb zelden zoo verbaasd gestaan, als toen ik in de Paaschvacantie aan de vaste wal kwam en daar de landen groen zag, de boomen al aan 't uitbotten, terwijl op 't eiland alles nog dor en wintersch was, nog geen spoor van lente te ontdekken. Omgekeerd verwonderde het mij in de Kerstvacantie aan de Friesche vaste wal sneeuw en ijs te vinden, terwijl we op het eiland nog geen ijs gezien hadden. Terwijl dus in het voorjaar het water de temperatuur neer-, de groei terughield, was het najaar zacht. Eind

September, ja in October nog konden we bij mooi weer 's avonds buiten zitten. In Friesland werd schaatsen gereden, terwijl er op het eiland nog geen sprake van was. Toch was de ijsbaan (een uitgegraven plek in de duinen) met zoet water gevuld, zoodat het niet aan het lagere vriespunt van zoutwater kan liggen. Een ander eigenaardig atmospherisch verschijnsel was het „tillen van de lucht.“ Rond den zuidkant van het eiland ligt zooals ik zei een dijk. Vanuit het dorp zie je gewoonlijk over dien dijk heen van de Friesche kust niet anders dan een paar torentjes. Soms evenwel, meestal bij heldere lucht en Noordelijken wind, zie je heel duidelijk over den dijk heen de kust liggen, zelfs de motorboot Oostmahorn, die het vervoermiddel naar het eiland is, kun je dan bijna geheel zien. Blijkbaar is dit een verschijnsel van straalbuiging, maar het is toch eigenaardig, dat die den eenen dag en den anderen zooveel verschillen kan.

Als nu de overkant zoo duidelijk zichtbaar is, zeggen ze op 't eiland: „de lucht tilt“, brengt de beelden omhoog, boven den dijk uit.

We zijn nu aan den Zuidkant van het eiland, dat is de kleikant, en zullen nu eerst eens zien, hoe het daar met de flora gesteld is. De helling van den dijk is in den zomer heelemaal licht roze-paars gekleurd door duizenden „beestenbloemen“ het *Armeria elongata*, en *maritima*.

Aan den grens van het vloedwater, waar het gras nog niet groeit, vinden we de beide Zeeuwsche groenten: lamsooren en zeekraal, dat zijn *Statice limonium* en *Salicornia herbacea*. Ze worden evenwel naar mijn weten op het eiland weinig of niet gegeten. Nog vinden we hier twee soorten lepelblad nl. *Cochlearia danica* en *C. officinalis*. De meeste van die zoutwater-kleiplanten hebben dikke sappige bladen, bij zeekraal is eigenlijk geen verschil tusschen stengels en bladeren te zien. Het lijkt wel wat op

een vetplant wat de bladen betreft. Ook *Glaux maritima* (zeemelkkruid) en *Cakile maritima* (zeeraket) die beide op den ziltten zandgrond groeien hebben die vleezige bladen. Toch is het niet uitsluitend aan het zout toe te schrijven, want in de binnenduinen, waar dus van zout eigenlijk geen sprake meer is, vonden we de dikbladige *Saxifraga tridactylites* en de heldergele muurpeper (*Sedum acre*).

Nu wil ik nog even vertellen van een tochtje door de duinen en mijne ontmoeting met een eend. Verscheidene keeren was het mij al gebeurd, dat midden in een duindoornboschje op eens vlak voor me een klein zangvogeltje, vermoedelijk een kneutje, op vloog en fladderend en paar meter verder neerviel, zóó dat je 't idee krijgt: die is lam, die zou ik wel kunnen pakken. Maar kom je er dicht bij, dan fladdert hij weer een eind verder op; krijgen doe je hem niet, want hij is volkomen gezond! 't Is eenvoudig een krijgslist, om je weg te lokken van de plaats waar het wijfje zit te broeden. Dit wegllokken van het nest doet trouwens de kievit ook heel sterk; aan zijn bewegingen kan je zien in welke richting het nest zich bevindt. Dat een eend met zijn spreekwoordelijke stommititeit toch ook zoo slim was wist ik niet. Wel wist ik, dat je aan het opvliegen van een eend als je hem van het nest jaagt, kunt zien, of de eieren al of niet bebroed zijn. Is dat het geval, dan strijkt hij ook

direct weer neer, terwijl hij anders ineens over de duinen wegvliegt, net of hij van plan is, nooit terug te komen. Maar, laat ik verder vertellen! Ik zat net op mijn gemak twee wikkesoorten te vergelijken, de teer ranke, sierlijke *Vicia angustifolia* en de kleine bescheidene *Vicia lathyroides*, toen Mak, het hondje, dat ik bij mij had, opeens wild blaffend achter een snaterende, fladderende eend aanholde. Ik dacht zeker, dat de eend lam was, dat Mak haar te pakken zou krijgen, maar tot mijn verbazing bleef de eend al maar een halve Meter zoowat voor den hond, over een afstand van zeker wel 300 Meter. Toen vloog ze in een groote boog op en ging vrij dicht achter me weer zitten. Mak stond verdwaasd te kijken en ik eerst niet minder, maar de zaak werd volkomen klaar, toen ik op de plaats, waar de eend opgevlogen was, 8 jonge eendjes, dicht tegen elkaar aangedrongen vond zitten. Zij waren blijkbaar op hun eerste reis! Zoo in de duinen uitgebroed trekken ze dan achter moeder aan op een rijtje dwars door het eiland naar de bermsloot. 't Is een allerleukst gezicht hoe die kleine gele bolletjes parmantig meestappen. Op die reis waren ze nu overvallen en alleen de heerlijk geslaagde list van de moedereend redde hun nog zoo jong leven.

A. W. KLOOS JR.

VOGELVERVOLGING EN MUSSCHENGILDE.

Den eigenaardigen naam van Musschengilde, door dat woord „gilde“ ook nog herinnerend aan onze historie, dragen vereenigingen op het platteland, die zich ten doel stellen beperking van het „musschengilde“. Zoo tenminste staat het doel omschreven in het reglement van het Musschengilde te Oosterland (Z.), waaraan ik de meeste gegevens voor mijn opstel ontleen. De naam is in zooverre niet volstrekt juist, daar het niet alleen om musschen gaat. Ook andere vogels vallen in de termen voor bloedig vervolgd te worden, en daarom is de benaming „Musschengilde“ te weinig omvattend. Er staat echter weer tegenover, dat al die andere vogels tot musschen teruggebracht worden. Hoe dat berekend wordt, leert het volgende lijstje, dat ons meteen de andere boosdoeners onder het gevleugeld volkje leert kennen:

Een musch	telt voor 1 musch.
Een musschenei	„ „ $\frac{1}{2}$ „
Een kauw	„ „ 2 musschen.
Een kauwenei	„ „ 1 musch.
Een kraai	„ „ 3 musschen.

Een kraaienei	telt voor 2 musschen.
Een ekster	„ „ 3 „
Een eksterei	„ „ 2 „
Een woudduif	„ „ 3 „
Een woudduivenei	„ „ 2 „
Een sperwer	„ „ 3 „
Een sperwerei	„ „ 2 „

„Bovenstaande doet ons den naam der vereeniging weer minder misplaatst toeschijnen. In ieder geval blijkt er uit, dat de musschen den hoofdrol spelen. Ze zijn de spil, waar alles om draait. Haar schade, vooral in den oogsttijd aan het graan berokkend, heeft de landbouwers er toe gebracht een dergelijke vereeniging op te richten. Het zou duidelijker zijn, te spreken van een „schadelijke vogelsgilde“, ofschoon dit nu juist niet zoo heel mooi klinkt.

Bovengenoemde vogels dan worden door de landbouwende bevolking zonder eenigen vorm van proces gedood. Op oude vogels wordt jacht gemaakt met schietwerktuig en klemmen, terwijl de jongen uit de nesten worden gehaald. Natuurlijk ook de eieren.

In de eerste jaren van het bestaan der vereeniging

waren ook ratten in de lijst der schadelijke dieren opgenomen, doch die zijn later geschrapt. Waarom weet ik niet. Misschien omdat die toch te vuur en te zwaard uitgeroeid worden, zonder dat het lidmaatschap van het gilde er toe aanspoort. Bovendien is het een vies goedje, om in te leveren.

Een rat telde voor drie musschen. Ik weet nog goed, dat mijn oudste broer en ik een nest vonden met 9 jonge ratten. Mijn vader, die als lid verplicht was, 30 musschen in te leveren (of daaraan gelijkstaande), had er zoo opeens $9 \times 3 = 27$. Dat schoot goed op.

Ik meen nu het best te doen, door eerst een kijkje te nemen in den boezem der vereeniging en daartoe enkele artikelen uit het reglement aan te halen, die typeerend zijn. Ik veroorloof me daarbij ook de vrijheid enkele uitstapjes te doen in de notulen der vergaderingen, die den geest van deze kenmerken en waarin de gevierde procesverbaalstijl van den secretaris-dorpsveldwachter genoegzaam te proeven is. De taalfouten heb ik er zooveel mogelijk uit verwijderd, maar de stijl laat ik voor rekening van den opsteller. Ik hoop, dat ze als illustratie bij het misschien wat droge overzicht een passende afwisseling zal geven. We zullen dan meteen zien, dat het onderlinge samenzijn op die vergaderingen je alleen lid der vereeniging zou doen worden en een oud-lid zei me dan ook, dat die samenkomsten en vooral de groote Jaarsvergadering, waaraan een onvergetelijk diner verbonden was, bij verscheidenen gewichtiger reden zullen geweest zijn, om lid te worden, dan het diepe besef van de zaak, waar het om ging. Die z.g. „potverteering” was een gebeurtenis in het leven van de meesten. De kosten voor het werkelijk onberispelijk diner werden gevonden uit de contributie-gelden en de tot in het oneindige strekkende boeten. Maar laat ik de zaak niet vooruitloopen en het reglement aanpakken.

„De knijper (de man, die eieren en vogels in ontvangst neemt en daarvan aantekening houdt) is verplicht, stipte aantekening te houden van de door de leden aangebrachte vogels en eieren. Het is hem verboden, deze, zonder ze op een voor hem kenbare manier te merken, weer af te geven, opdat ze niet voor de tweede maal ingeleverd zullen worden. Het salaris van den knijper bedraagt f 2.50 per jaar.”

Uit de notulen: De knijper herinnert den leden er aan zooveel mogelijk wilde woudduiven te brengen, daar die voor hem een geliefkoosd boutje zijn.

Het volgend artikel is wel het bindendste, dat er bij was:

„Ieder lid is verplicht gedurende de vergadering de bestuursleden bij hun functiën en graden te noemen, bij overtreding hiervan volgt een boete van: voor eere-voorz., pres., secr., penningm., 1 en

2e comm., knijper of deken 5 cent; voor den koning 10 cent. Het niet noemen van den geslachtsnaam $2\frac{1}{2}$ cent. Ook is ieder lid verplicht (pas op, nu regent het boeten), als hem wat gevraagd wordt, een bescheiden antwoord te geven en niet antwoorden met een kortaf ja of neen! Verder zijn boeten gesteld voor een beleediging, met opzet onwaarheid spreken, het bezigen van onwelvoeglijke woorden, het zich ongevraagd verwijderen gedurende de vergadering, den vloer te bevuilen met lucifers of sigarenasch of tabaksvocht, zijn hoofddekseel of jas op een tafel of de biljart te leggen, een en ander tegen een boete van 5 cent voor iedere overtreding.”

Verder zijn er boeten gesteld op te laat komen en heelemaal niet komen, respectievelijk 10 en 25 cent; vloeken wordt beboet met 30 cent. Voor niet verschijnen ter vergadering zijn verschoonende omstandigheden; ook kunnen de leden zich door een zoon of kleinzoon laten vertegenwoordigen.

Uit de notulen: Vervolgens werden er klachten ingebracht over den Eere-voorzitter, alsdat die zijn functie niet voldoende waarnam, want dat hij nu al twee keer de vergadering niet bijwoonde, ofschoon hij toch thuis was en dan nog wel zonder kennisgeving. Alzoo werd er voorgesteld een anderen Eere-voorzitter te benoemen, hetgeen werd aangenomen, waarover is gestemd geworden, waar van de 48 uitgebrachte stemmen 14 werden uitgebracht op...

D. Vijverberg, ook onvoldoende bewijs geleverd, omreden deze laatste persoon nog door enkele personen is gezien op den Molenweg, welke personen toen op gang waren naar de vergadering toe te gaan en toen was bedoelde D. V. nog aan 't snikkeren met een mes aan een houtje, doch toen hij deze personen bemerkte, gooide hij het houtje weg en liep naar den molen toe... (D. V. n.l. was niet op de vergadering geweest).

Verder werd er nog gestemd, om den 3den September weer te vergaderen, hetgeen is aangenomen en alsdan zoude moeten worden uitgemaakt door A. S. wat het woord »püchel« beteekent en door J. d. W. wat of het woord »spullen« beteekent...

Vervolgens werd nog beboet D. V., die bij de stemming de uitdrukking deed van voor... 10 cent of voor 5 cent, dat door den president van te voren was gezegd en V. met de uitdrukking kwam van... 20 halve centen en dat bij een stemming niet te pas komt is hij beboet voor $2\frac{1}{2}$ cent...

Vervolgens is er gestemd om D. V. te beboeten daar hij de »klupa« (club) uitmaakte voor een krootje (troepje)...

Toen werd door J. de W. gezegd: Dat is slapende honden wakker maken, hetgeen voor een beleediging werd opgenomen en is gestemd om hem daarvoor te beboeten en daar er 11 stemmen vóór waren en maar 4 tegen, is hij voor $2\frac{1}{2}$ cent beboet en toen zeide J. C. B. tegen Br.: Dus u bent dan een slapende hond, zou men zeggen, hetgeen ook niet gezegd mocht worden, is er gestemd er over en daar er 10 voor waren en 5 tegen, is hij beboet voor $2\frac{1}{2}$ cent...

Ofschoon weinig zaken op deze vergadering waren te behandelen, werd toch nog een besluit genomen, dat de zaal, waarin de vergaderingen worden gehouden, tot een toneel van netheid zal kenmerken:

Niemand der leden mag voortaan meer tijdens de ver-

gadering zijn hoofddeksel meer op de tafel of de biljart leggen, doch is verplicht, deze behoorlijk aan de daarvoor bestemde kapstokken of spijkers te hangen of op een ledigen stoel te leggen. Dit besluit, dat zeker wel een der belangrijkste is, dat de vergadering ooit heeft kunnen nemen, hebben wij aan L. B. te danken, die door met krijt op de bestuurstaafel te schrijven, daarvan de oorzaak was. Toen de secretaris hem onder het oog bracht, dat dit erg onwettig en beleedigend was, door dit op de bestuurstaafel te doen, was zijn antwoord: »Dan mag die smerige pet daar ook niet liggen,« tegelijk naar het waardig hoofddeksel van onzen president wijzende. De president als wettig eigenaar van bovengenoemde pet, gevoelde zich wat wel te begrijpen was, door zulk een gezegde zeer diep gekrenkt en riep op staanden voet het oordeel der geheele vergadering in, opdat ieder zien kon, in hoeverre het gezegde waarheid bevatte. Toen ieder hieraan had voldaan, was men eenparig van oordeel, dat het een zeer nette, zindelijke pet was en het een groote beleediging was, het tegenovergestelde te zeggen, zoodat L. B. wegens smaad en beleediging veroordeeld werd tot een boete van 5 cent...

Vervolgens werd er nog gestemd over een spreekwoord van C. v. d. B., het zijnde het woord van »Potters jongers«, daar er waren, die zulks voor een vloek aannamen, maar volgens de stemming werd het voor geen vloek aangenomen, maar voor een woord, niet gesproken te mogen worden en te behoeten dit woord met 2½ cent...

Art. 14. Het aantal in te leveren musschen is voor ieder lid, landbouwer zijnde, één musch per gemet grond, dat hij bebouwt, zijnde het minimum, dit is voor leden, niet landbouwers, 30 musschen. Indien een zoon van een landbouwer lid der vereeniging is en zijn vader niet, vervalt hij in de verplichting, in het eerste lid van dit art. bedoeld; een tweede zoon uit hetzelfde gezin is vrij.

Art. 15. Iederen werkdag bestaat er gelegenheid om musschen of ander schadelijk gedierte in het reglement bedoeld bij den knijper aan huis te bezorgen. Men is verplicht, indien zij door vergif zijn gedood, dit den knijper mede te deelen, op boete, onvoorwaardelijk zijn lidmaatschap ontnomen te worden.

Art. 16. Voor iedere te weinig geleverde musch verbeurt men een boete van 2½ cent, terwijl hij, die het meeste aantal boven zijn contingent heeft gebracht, Koning en het daaraanvolgend Deken van het Gilde zal zijn. Ingeval de Koning er niet tegenwoordig is, zal de hoogste opbrenger der musschen Koning zijn.

Uit de notulen: De Koning geeft der vergadering de verzekering, nu hem voor 1903 deze gewichtige betrekking is toevertrouwd, de leerplichtwet spoedig verdwijnen zal.

Art. 17 o.m. Den Koning zal op de jaarlijksche vergadering een flesch wijn, den deken ½ flesch wijn worden verstrekt.

Hiermede meen ik te kunnen volstaan, wat het reglement betreft. Volge hier een overzicht van het aantal musschen ingeleverd van het jaar der op-richting van het Gilde 1892 af.

JAARSVERG.	TOTAAL.	KONING.	DEKEN.
1893	3558	602	280
1894	2569½	769½	663
1895	1728½	399	234
1896	2644	693	472
1897	2045	881	183
1898	2068	735	208
1899	1703	516	111
1900	1413	360	149
1901	1663	430	161
1902	2021	471	286
1903	2800	804	785
1904	4233½	1174	1094
1905	2868	876	576
1906	4232	1014	678
1907	4617	1504	778

Dat men verplicht is, den knijper mede te deelen of de dieren door vergif zijn gedood, heeft vermoedelijk betrekking nog op de ratten. In het algemeen is dit wat betreft de vogels ook geen overbodige bepaling, daar het ingeleverde door den knijper meestal bij het varken wordt geworpen en hun kadavers wel eens nadeelig voor dit dier zouden kunnen werken.

Laat ik nu een overzicht geven van de overwegingen, die tot dezen stelselmatigen vogelmoord aanleiding hebben gegeven en tevens van de wijze, waarop ze in handen vallen van den mensch. Ik zal dan zoo beknopt mogelijk zijn, maar een klein uitstapje hier en daar moet men mij veroorloven.

Daar hetgeen ik nu beschrijven ga, zoo handaan hand gaat met wat ik zelf in mijn jeugd op het gebied van de vogelwereld waargenomen en beleefd heb, zal ik maar uit mijn herinneringen putten. Men krijgt dan toch een getrouw beeld van den tegenwoordigen toestand, daar het nog net zoo gaat, terwijl ik gemakkelijker en levendiger schrijven kan. Ik zal mij dan in dit stukje doen kennen ook als een van die vervolgers, maar toch verlang ik van de lezers een niet te hard oordeel. Zonder de zwakke rechtvaardiging, dat er zooveel zoo begonnen zijn, voel ik mijn gemoedsrust door de herinnering aan mijn jongensdaden in geene deele verstoord. De omstandigheden maken in deze den mensch. Wij, jongens, wisten niet anders, of 't hoorde zoo; de landstreek, de omgeving wilde het. Laat ik er bij zeggen, dat elk idee van baldadige vernieling van nesten of martelen van jonge vogels ons vreemd was en dat de vervolging instinctmatig de schadelijke vogels alleen betrof. Zangvogeltjes werden met rust gelaten en stonden zelfs onder onze onbegrensde bescherming. Wat ik door dit opstel bereiken wil, is, een kijkje te geven op toestanden, die velen niet kennen en op te wekken tot een uitgebreid onderzoek, of de schade der bedoelde vogels werkelijk zooverre hun nut overtreft, dat het bestaan van vereenigingen als ons Musschengilde gerechtvaardigd is of niet.